

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Consensus Veteris Et Moderni Papatus

**Reck, Johann von der
Monasterii Westphaliæ, 1722**

§. 6tus. Motivum sextum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68472)

§. 6tus.

Motivum sextum.

Quia primi novarum Ecclesiarum fundatores non modò fuerunt homines arrogantissimi ; sed etiam docuerunt plurima blasphemix & offendiculorum plena.

A Barrogantia Martini Lutheri initium facio. Quid insolentius , quàm quòd superbissimus ille thraso supra omnes Ecclesiæ Doctores semetipsum efferat , prædicetque tomo 6. Wittemb. fol. 320. pag. 1. Se esse *Evangelistam Domini nostri Jesu Christi?* tom. 2. Wittemb. fol. 554. pag. 2. Se esse *verum certissimúmque Prophetam?* tom. 6. Wittemb. fol. 450. pag. 1. Se esse *vivum sanctum?* tom. 4. Wittemb. germ. fol. 475. pag. 2. Se esse *Doctorem supra omnes Doctores in toto Papatu ?* ubi addit cum ingenti & audacissimo supercilio : *Doctor Martinus Lutherus ita vult , & ait , Papi-*
H 5 stam

stam & asinum, unum ac idem esse. Quid intolerabilius, quam quòd tom. 2. Jen. germ. fol. 214. pag. 1. ad Dominos ordinis Teutonici ita scribat: Si contingeret, ut unum, duo, vel plura etiam Concilia statuerent, posse Ecclesiasticos vel Sacerdotes matrimonium contrahere; tum equidem malle connivere, gratiamque Dei adpromittere illi, qui totâ vitâ suâ unam, duas, vel tres meretrices haberet, quàm illi, qui legitimam uxorem duceret juxta talium Conciliorum decretum.

Eodem ferè passu ac insolentiâ procedit in suis voluminibus Joannes Calvinus. Nam in Epistola dedicatoria suarum institutionum, ad Franciscum Galliarum Regem ita loquitur de se ipso: *Nos quidem, quàm pauperculissimus & abjecti homunciones, probè nobis conscii sumus. Sed doctrinam nostram, supra omnem mundi gloriam, sublimem; supra omnem potestatem, invictam stare oportet: quia non nostra est, sed Dei viventis ac Christi ejus, quem*

Pater Regem constituit, ut à mari usque ad mare dominetur, & à fluminibus usque ad terminos orbis terrarum. De sanctis Patribus in eadem Epistola dedicatoria ita scribit: Sic tamen in eorum scriptis versamur, ut semper meminerimus omnia nostra esse, quæ nobis seruiant; nos autem unius Christi, cui per omnia sine exceptione parendum sit. Hunc delectum qui non tenet, nihil in religione constitutum habebit. quando multa ignorant sancti viri illi. Et libro 2do institutum, cap. 7. § 5. Quod impossibilem legis observationem diximus, solet vulgò absurdissima sententia videri; ut Hieronymus non dubitârit, anathema illi denunciare. Quid visum sit Hieronymo, nihil moror: nos quid verum sit, inquiremus. De Conciliis denique, Pastoribus, & Prælati Ecclesiæ ita per contemptum blaterat l. 4. instit. c. 9. § 12. Cæci quique duces, sive Antistites, sive Præsules, sive Pontifices dicantur, nihil possunt, quam

quàm suos consortes in idem rapere præcipitium. Quare nulla Conciliorum, Pastorum, Episcoporum nomina nos impediunt, quo minùs & verborum & rerum documentis moniti, omnes omnium spiritus ad divini verbi regulam exigamus, quò probemus, num ex Deo sint. Ecce ut fastuosum illud caput, & supra mensuram humanæ superbiæ tumens, Doctores omnes infra se despiciat, nullámque aliam veritatis regulam admittere velit, quàm Scripturam sacram, suo superbientis ingenio malè intellectam ?

Videamus porrò, quænam excellentes doctrinæ è ventosis illis amborum capitibus & cerebellis fluxerint? Quàm lutulenta & omnis offendiculi plena fuerit Lutheri doctrina; clamant omnes illius tomi, prælo ac Typis dati, ex quibus tantùm pauca hìc adducere, pro experimento fatìs erit. Tomo 7. Wittemb. fol, 61, pag. 2. docet, *Præcepta Divina à nemine observari posse:* & ibidem fol. 128. ac sequentibus,

tibus,

tibus, *hominem probum quovis opere bono peccare, & omnia ejus opera bona peccatum esse.* Tom. 6. Wittemb. fol. 446. pag. 2. docet, *eum, qui credit, non posse in peccatum labi: & fol. 447. pag. 1. Nullum amplius in hoc mundo peccatum esse, præter solam infidelitatem.* Tom. 7. Wittenb. in sermone de novo Testamento inquit: *caveamus à peccatis, maxime verò ab operibus bonis; unicæque attendamus ad promissionem Dei & Fidem.* Quanto sceleratior es, tanto citius suam Deus gratiam infundit. Si cattorum more adornaveris te, & compseris lenocinio bonorum operum, ut Deus te suscipiat, nihil efficies. In Postilla. parte 2. fol. 154. Lit. b. ita discurret: *Arcta & angusta ad Cælum via est: gracilis & compressus fieri debes, si per eam transire cupias. Qui operibus bonis, uti Fratres Compostellani conchyliorum testis, incincti sunt, perrepere ac penetrare non poterunt.* In argumento Epistolæ ad Galatas, Christianis consulit, *ut discant*
igno-

ignorare legem, itaque vivant coram Deo, quasi penitus nulla sit lex. Summa ars est, inquit inter alia, summa Christianorum sapientia est: nescire legem, ignorare opera, & totam justitiam activam. An autem hæ & aliæ pestilentiores doctrinæ verè ex Deo sint, ipse dubitat, uti videri potest partim in tom. 2. Wittemb. fol. 35. pag. 1. partim in tom. 7. Wittemb. fol. 146. pag. 1. & 2. ubi, suâmet extorquente conscientia, tandem fateri coactus est de se ipso: *Cor meum ita constitutum est, ut confidam incepisse me in Dei nomine: neque tamen idcirco tantum audacia mihi sumo, ut istud pro certo habeam, & indubitanter dicam, non esse aliter: non enim libenter vellem hac de re judicium Dei ferre, atque ad ejus tribunal congregari. O scelus! ô probrum hominis! Quis Apostolus vel Propheta scripsit unquam tam exoticè, tam seditiosè, tam impudenter?* Taceo contumelias innumeras, quas foetentissimum illud os

evo-

evomere ausum est in beatam Virginem, in sanctos Patres, in Imperatorem, Reges, & Principes Christianos: poterunt illæ in ejus libris videri sparsim & in tanta multitudine, ut mirum sit, ab aliquibus potuisse credi, vel Spiritum sanctum habitasse in sordido vase isto, vel purissimum cæli Numen tam impuro instrumento ad Ecclesiæ suæ reformationem voluisse uti. Certè Prædicantes Tigurini id pridem agnovêre, & ideo in confessione suæ fidei, anno 1585. typis publicis evulgatâ, indubitanter asserunt: *Planum atque exploratum esse, quòd in rebus ad Religionem pertinentibus nullus unquam Christiana modestia ac honestatis leges adeò turpiter transilierit, uti Lutherus fecit.*

Plurima adhuc sunt, quibus in hoc argumento diutiùs detineri possem, nisi prolixitas nimia juberet, me vela contrahere, atque ad Calvinii doctrinam eâdem brevitate percurrendam me reducere. Huc itaque Scapham
appel-

appello: & quid intueor in isthoc homine atque ejus voluminibus, quæ in manu gestat? Nihil admodum, nisi doctrinas pestilentissimas, blasphemias, scandalosas, vel ut magis latinè loquar, offendiculis & injuriis contra Deum fabricatis plenas. En unum alterumve istarum specimen! L. 2. instit. c. 16. §. 10. docet, Christum à morte sua ad infernum ac supplicia damnatorum prolapsum esse, ibique *diros in anima cruciatus damnati ac perditii hominis pertulisse*. Desperationem quoque aliquam (sed ut ipse arbitratur, fidei non contrariam) eidem in cruce affricat, §. 11. ita scribens: *nulla fingi potest magis formidabilis abyssus, quàm sentire te à Deo derelictum & alienatum; & cum invocaveris, non exaudiri, perinde ac si in tuam perniciem ipse conspirasset. Eò Christum videmus fuisse dejectum, ut coactus fuerit urgente angustia exclamare, Deus meus! Deus meus! ut quid me dereliquisti? & in harmonia c. 27. Matth. v. 47. inquit:*

inquit :

inquit: videmus itaque Christum desperatione pulsatum, destitisse ab invocatione Dei; quod perinde erat, ac desperare de salute. Quis ad hæc audita non exclamet intra se? O! foedum ac pestilens os, quod hujusmodi mephitim ructat! Procedamus tamen adhuc paululum, ut insanix istius hominis penitus cognoscantur. L. 3. instit. C. 23. fusissimè docet, potissimam partem hominum à Deo procreatam esse, ut æternùm pereat; cùmque subiisset animo, bonos omnes tam horribilis decreti inclementiâ vehementer exacerbatum iri, ita pergit ibidem §. 7. *Decretum quidem horribile, fateor: inficiari tamen nemo poterit, quin præsciverit Deus, quem exitum esset habiturus homo, antequam ipsum conderet; & NB. ideo præsciverit, quia decreto suo sic ordinârat.* L. 2. instit. C. 5. proculcatâ Sanctorum Patrum auctoritate, negat homini voluntatem liberam ad agendum bene vel malè, plurimisque disputatis ita demum concludit §. 19.

Stet ergo nobis indubia ista veritas, mentem hominis sic alienatam prorsus à Dei justitia, ut nihil non impium, corruptum, fœdum, impurum, flagitiosum concipiat, concupiscat, moliatur: cor peccati veneno ita penitus delibutum, ut nihil, quàm corruptum fœtorem efflare queat.

Denique, ut omittam plurima, L. I. instit. C. 18. latissimè profequitur, Deum peccati auctorem esse, nec ullum peccatum in mundo fieri absque ejus non modò permittentis, sed etiam volentis & intendentis decreto: eandemque doctrinam § 4. concludit hoc epiphonomate: *Quis non ad ista judicia contremiscat, ubi agit Deus etiam in cordibus malorum, quidquid vult, reddens eis tamen secundum eorum merita? Et certè in Judæ perfidiâ nihilo magis fas erit NB culpam sceleris Deo adscribere, quàm redemptionis laudem ad Judam transferre. Imò, inquam ego, quis non contremiscat ad hujusmodi profligata, atque ex ipso orci barathro effusa dogmata?*

gmata ?

gmata ? Quis alius hujusmodi institutionum finis est, vel esse potest; quàm supremam Dei excellentiam hominibus exosam reddere, bonitatem ejus elevare, sanctitatem Christi imminuere, animos criminibus deditos in desperationem agere, incauto ac rudis populo fores & ostia relaxare, quibus rectissimo collo in scelus & infernum ruat ?

Scio, quid ad hæc responderi soleat à quibusdam adversariis : Calvinum, inquiunt, non moramur, neque Lutherum pariter : non juravimus in utriusque Magistri verba : Scripturam sequimur, Scripturam amplexamur : hæc nobis vitæ & omnium doctrinarum lex est & amussis unica. Verùm, si ita est, cur ergo profitentur alterutram è sectis illis, quæ vel à Luthero Lutherana dicitur, vel à Calvino Calvinistica ? cur non ita secum arguunt : vel error est in iis dogmatis, quæ suprà ex utroque deprompta sunt, vel non ?

Si non est error : cur ergo non sequor & amplector illa ; tametsi nemini placere possint, nisi malo ? Si autem error est : unde igitur certitudinem habeo , quòd similiter non erraverint in aliis doctrinarum suarum articulis ? Certè sicut in illis fefellerunt nos per aliquos Scripturarum textus malè explicatos ; sic etiam in cæteris omnibus potuerunt fallere. Sola multitudo textuum , quibus imperitos obruunt, sanitatem doctrinæ non ostendit, nisi eodem argumento omnes antiquorum temporum hæreticos ab infidelitatis vitio absolutos velis. Præclare hac de re Vincentius Lirinensis, qui ante mille & ampliùs annos vitam egit, libro adversus hæreses à se conscripto : *Hic, inquit, fortasse aliquis interroget, an & hæretici divina Scripturæ testimoniis utantur ? Utuntur planè & vehementer quidem. Nam videas, eos volare per singula quaque sanctæ Legis volumina, per Moysis, per Regum libros,*

bros,

broſ, per Pſalmos, per Apoſtoloſ, per Evangeliſtaſ, per Prophetas. Sive enim apud ſuoſ, ſive alienoſ, ſive privatim, ſive publice, ſive in ſermonibus, ſive libris, nihil unquam pene de ſuo proferunt, qua non etiam Scripturae verbis adumbrare conentur. Lege Pauli Samofateni opuſcula, Priscilliani, Eunomii, Joviniani, reliquarumque peſtium: cernas infinitam exemplorum congeriem, ac propè nullam omitti paginam, qua non novi aut veteris teſtamenti ſententiis fucata & colorata ſit. Sed tantò magis cavendi & pertimeſcendi ſunt, quantò occultius ſub divine Legis umbraculis latitant. Sciunt enim, faetores ſuoſ nulli ferè citò eſſe placituroſ, ſi nudi & ſimplices exhaleantur; atque idcirco eoſ cæleſtis Eloquii velut quodam aromate aſpergunt, ut ille, qui humanum facile deſpiceret errorem, divina non facile contemnat oracula. . . . Tales erant hi, quos percutit Apoſtoluſ in 2da ad Corinthioſ dicens: nam ejuſmodi, inquit, Apoſtoli,

stoli, operari subdoli, transfigurant se in Apostolos Christi. Quid est, transfigurant se in Apostolos Christi? Proferebant Apostoli divinae Legis exempla, proferebant & illi: proferebant Apostoli Psalmorum auctoritates, proferebant & illi: proferebant Apostoli sententias Prophetarum; & illi nihil minus proferebant. Sed cum ea, quae similiter protulerant, interpretari non similiter caepissent, tunc simplices à subdolis, tunc infucati à fucatis, tunc recti à perversis, tunc postremò veri Apostoli à falsis Apostolis discernebantur.

Et paulò post, adducto exemplo Dæmonis è Scriptura sacra cum Christo argumentantis, dicentisque, *Si Filius Dei es, mitte te deorsum: scriptum est enim &c.* eleganter ita pergit: magnopere nobis doctrina loci istius attendenda atque retinenda est, ut tanto Evangelicæ auctoritatis exemplo, quando aliquos Apostolica seu Prophetica verba proferre contra Catholicam Fidem videmus, Diabolum per eos loqui minimè dubi-

dubi-

*dubitemus. Nam sicut tunc caput capiti, ita nunc membra membris loquuntur; membra scilicet Diaboli membris Christi, perfidi fidelibus, sacrilegi Religiosis, hæretici postremò Catholicis.... Si quis interroget quempiam hæreticorum sibi talia persuadentem; unde probas? unde doces, quòd Ecclesiæ Catholicæ universitatem & antiquam Fidem dimittere debeamus? statim ille: scriptum est enim. Et continuo mille testimonia, mille exempla, mille auctoritates parat, de lege, de Psalmis, de Apostolis, de Prophetis, quibus novo & malo more interpretatis, ex Arce Catholica in hæreseos barathrum infelix anima præcipitur. Hucusque Vincentius Lirinensis, ex cuius sapientissimo discursu planum est, quantâ sollicitudine, quilibet salutis suæ studiosus cavere sibi debeat ab hæreticorum objectionibus desumptis è Scriptura; potiùsque observare illam Christi Domini præclarissimam admonitionem, Matthæi 7. v. 15. *Attendite à falsis Prophetis.**